

HARLEQUIN®

Kirg

CHARLENE
SANDS

KIRGLIK
KÄTTEMAKS

004
MAI

Üks

Elena Royal limpsis teist klaasitäit kokteili Seks Rannal ja teda tabas järsku olukorra iroonia.

Seks rannal?

Just seda olekski ta pidanud praegu tegema – veetma mesinädalaid. Selle asemel aga istus ta üksinda Wind Breeze'i* hotellis baaripukil. Pea kohal rippuvad palmilehtedest ventilaatorid jahutasid veidi troopilist Hawai'i kuumust. Elena jättis tähelepanuta terrassibaaris istuvate meeste imetlevad pilgud ja üritas musta masendust joogiga leevendada.

Ta oleks pidanud praegu abielus olema.

Justin Overtoniga, kaabakaga, kes oli veennud Elenat, et armastab teda, mitte Royalite pangaarvet. Kui Elena nende pulmapäeval teada sai, et tema tulevane abikaasa on üdini valelik, oli ta sunnitud põgenema, jätma maha pulmapeo ja saabuvad külalised.

Jah, ta jättis Justini altari ette seisma, aga ka tema süda jäi sinna maha. Enam polnud ta usaldav kahekümne kuue aastane tüdruk, kes usub õnnelikku lõppu. Tema habras ego oli saanud tugeva hoobi.

Elena süda oli purustatud ning ta tundis ikka veel kahetsust ja südamevalu. Ta oli tulnud sellesse Maui eraldatud kuurorti lootuses, et teda ei tunta siin lääneranniku hotellimagnaadi Nolan Royali tütrena. Tal oli vaja põge-

*Wind Breeze – ingl. k. – tuulehoog

neda. Ta vajas rahu ja vaikust. Ta vajas aega elu ümber hindamiseks. Ta oli veetnud kolm nädalat rannas, ujudes, lugedes ja lõõgastudes.

See ajas teda hulluks.

Kesköine kuu sätendas suurel basseinil ja taamal paitasid Hawaii veed liiva ning nõrgad lained kohisesid vaikelt. Elena jõi rookatusega baaris oma joogi lõpuni, arutledes, kas võtta enne tühja üksildasse majakesse minemist veel üks. Troopiline juunikuu öö ümbritses teda liikumatult. Wind Breeze'i kuurort tundis puudust oma nimekaimust. Kui ventilaatorid poleks pöörelnud, oleks raske õhk teda lämmatama hakanud

„Soovite veel üht?” küsis baarmen ja heitis enda ümber karmi pilgu, hoides viimaseid leti ääres istuvaid mehi Elenale lähenemast.

Elena naeratas. Baarmen Joe oli võtnud enda ülesandeks teda kaitsta, kui oli taibanud, et ta pole nagu teised vallalised naised, kes olid meeleldi valmis võõraga baarist lahkuma. „Parem mitte. Ma pole sedagi veel lõpetanud.”

Basseini poolt kostnud plärtsatus sundis teda tõstma pilku joogiklaasilt.

Õhtune ujuja sukeldus täiuslikult ja kerkis siis kuuvalgelt taas veepinnale. Vesi nirises pikemapoolsetest mustadest siidistest juustest ja mehe õlad meenutasid laiuselt olümpiasportlase omi.

Elena avastas, et vahib meest ja kui mees teda märkas, vaatas ta naistvastu, tumedate läbitungivate silmadega. Elena süda lõi kiiremini. Erutusvärinad sööstis temas üles-alla ning see tunne oli täiesti uus.

Ta huuled kaardusid naeratusse.

Mees ei naeratanud, kuid vastas naisele kerge kulmukergitusega.

Elena vaatas, kuidas mees astus veest välja graatsiaga, mis rääkis vastu tema vapustavalt mehelikule kehale. Ta tundis kogu keha kuumamas ja ootamatult tekkinud pinget alakehas.

Hinge kinni hoides jälgis ta, kuidas mees õlgadelt veepiisku kuivatas, juukseid raputas ja rätiku puusade ümber mähkis. Mees vaatas uuesti Elena poole, pilgus lubadus. Elena süda tagus lootuses, et mees astub tema juurde ja see üllatas teda, kuna ta oli lubanud vähemalt kümme aastat meestest eemale hoida.

Tal oli kõrini valetajatest, petistest, meestest, kes töötasid igavest armastust, soovides tegelikult vaid Royalite varandusest osa saada. Justin oli olnud neist kõige osavam. Elena oli lasknud end piisavalt lihtsalt petta mehe sarmist ja armutöötustest. Kuni isa oli lasknud tema tausta uurida.

Ta sai viimasel hetkel teada, et Justin Overton polegi mõjuvõimas finantskonsultant, kelleks mees end kuus kuud tagasi nende kohtumisel Euroopas oli kuulutanud, vaid ülikooli pooleli jätnud narakas, kes oli pankroti äärel.

Elena oli pagenud troopilisse kuurortisse, et haavatud hinge ravida.

Naine vaatas veel korra basseini poole. Saladuslik mees oli kadunud. Sama äkki nagu ta oli ilmunud. Elena ohkas ja vangutas pead. Ilmselt ongi nii parem. Vähemalt näitas tema ootamatu reaktsioon, et ta tunded polegi surnud, ehk küll kõrvetada saanud, aga siiski mitte tuhaks muutunud.

„Kas midagi on halvasti, preili?“ küsis Joe klaasi kuivatades ja teda silmitsedes.

„Ei, Joe,” vastas Elena nukralt naeratades, mõistes, et tema seekordne Seks Rannal piirdub särava kokteiliklaasiga bambusäärega baariletil.

Virsikulikööri, viina ja puuviljamahla kombinatsioon eelmise õhtu kahes dringis tekitas hommikuks hirmsa peavalu. Elena polnud kunagi palju joonud, eelistades klaasitäit kvaliteetveini või head šampanjat. Nüüd maksis ta selle eest kohutava pohmakaga, mis tagus peas justkui haamriga.

Ta istus privaatsel rannaribal triibulisele lamamistoolile, jõi musta kohvi ja vaatas läbi kuldsete raamidega päikeseprillide ookeani. Isegi Yves Saint Laurent prillid ei suutnud eredat päikesevalgust piisavalt blokeerida, et säästa teda silmade kissitamisest ja peavalust.

Elena sulges silmad ja lootis, et värske meretuul lööb pea selgeks.

„Kas ma tohin selle maalapi hõivata?” Madalat mehehäält kuuldes avas Elena üllatunult silmad ja tool tema kõrval vajus liiva.

Ta vaatas üles ja nägi saladuslikku meest endale naeratamas, silmad tumedate Ray-Bani prillide taha peidetud. Mehel oli seljas eest lahtine musta-tumerohelisekirju särk ja jalas tumedad lühikesed püksid. Särk laperdas tuule käes ja Elena nägi selle all lihaselist keha, mis oli teda eelmisel õhtul erutanud. „See rand on üks suur avatud maja,” vastas ta kohvi rüübates.

Mees istus ja sirutas päevitunud jalad välja. „Vaade on siin tõesti vapustav.”

Elena noogutas, pööras pilgu horisondile ja mõistis siis, et see võis olla kompliment. Ta pöördus mehe poole,

aga tolle ilme oli läbitungimatu. Elena tundis läbi päikeseprillide tema pilku.

„Aitäh, et mulle oma erarannast tükikese üürisid. Mina olen Ty,” sõnas mees.

„El... Laney,” vastas Elena, rõõmustades, et ei pea perekonnanime ütlema ja püüdes ka oma õiget eesnime varjata. Ainult isa ja parimad sõbrad kutsusid teda lapsepõlve hüüdnimega Laney. Ta rüüpas taas kohvi.

„Kas eile õhtul sai liiga palju Seksi Rannal, Laney?”

Elena läks üleni kuumaks, kuuldes, kuidas mees sõna *seks* ütles. Ty oli nii võluv kui üks mees sai olla ja madal enesekindel hää l seda muljet just ei rikkunud.

„Hmm, jah, kui sa pidasid silmas, et jõin liiga palju, sest muu pole sinu asi.”

„Seda ikka,” vastas mees kähku. „Ma nägin sind eile õhtul baaris.”

„Ma pole suur jooja.”

Mees naeratas ja salapära kadus korraks. „On sul igav?”

„Eile õhtul oli,” vastas naine ausalt. „Ma tulin siia lõõgastuma, lugema, mitte midagi tegema.” *Toibuma katkenud kihlusest.*

„Aga mittemidagi tegemine pole sinu jaoks?”

Elena raputas pead. „Tuleb välja, et mitte.”

Mees vajus tooli seljatoele ja vaatas vastu kaljusid murduvaid laineid. „See pole ka minu jaoks. See on meil vist ühine.”

„Oled sa puhkusel?” küsis Elena, arutledes, kas mees on saarel üksi. Mitte et sel mingit tähtsust oleks olnud. Ma lobisen niisama, kinnitas ta endale.

„Peaaegu,” kehtas mees õlgu. „Natuke tööasju ka. Ma peatun siin käies alati Wind Breeze’is.”